

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Jana Kašpara a Mgr. Kamila Tojnera v právní věci žalobkyně: **N. T. X.**, st. přísl. Vietnam, zast. Mgr. Ilonou Sedlákovou, advokátkou, se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo zahraničních věcí**, se sídlem Loretánské nám. 5, Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra zahraničních věcí ze dne 3. 10. 2012, čj. 306689/2012-KKM

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí ministra zahraničních věcí ze dne 3. 10. 2012, čj. 306689/2012-KKM, a rozhodnutí Velvyslanectví České republiky v Hanoji ze dne 4. 6. 2012, čj. 1226/2012, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 12.922 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám Mgr. Ilony Sedlákové, advokátky.**

Odůvodnění

Žalobkyně se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí ministra zahraničních věcí uvedeného v záhlaví, kterým byl zamítnut její rozklad proti rozhodnutí Velvyslanectví České republiky v Hanoji ze dne 4. 6. 2012, čj. 1226/2012, kterým bylo podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu zastaveno řízení o žádosti žalobkyně o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny.

Žalobkyně v žalobě namítá, že z odůvodnění usnesení prvoinstančního orgánu je zřejmé, že správní orgán ve skutečnosti shledává důvod pro zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu. Žádost není a nebyla zjevně bezpředmětná, ale správní orgán ji nejspíše (bezdůvodně) shledává právně nepřipustnou. Ani správní orgán netvrdí, že by žádost žalobkyně o povolení k dlouhodobému pobytu a o prominutí povinnosti osobního podání neměla předmět. Výrok prvoinstančního rozhodnutí je proto nezákonný, je v rozporu s odůvodněním a žalovaný jako odvolací orgán nesjednal nápravu.

Postupem správních orgánů dochází k porušení zákona, když žalobkyni brání v osobním podání a projednání žádosti o dlouhodobý pobyt. Podle webových stránek žalovaného musí být každý žadatel, občan Vietnamu, o povolení dlouhodobého pobytu registrován v systému Visa Point. Občané Vietnamu mohou podat žádost pouze na zastupitelském úřadu v Hanoji. Zákon však neopravňuje žalovaného, aby podání žádosti podmiňoval registrací v systému Visa Point nebo jiným způsobem objednání. Uvedený systém je záměrně nastaven tak, aby občanům Vietnamu nenabízel volné termíny, a tím je občanům Vietnamu znemožněno tento druh žádosti podat. Právní zástupkyni žalobkyně jsou z vlastní činnosti známy případy občanů Vietnamu, kteří se svoje děti pokoušejí k podání žádosti bezúspěšně objednat již 2 roky. Tuto situaci jako nezákonnou a diskriminačními shledal v rámci svých šetření i veřejný ochránce práv.

Právní zástupkyně žalobkyně se pokoušela žalobkyni opakovaně registrovat k osobnímu podání žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny v systému Visa Point. Systém nikdy registraci neumožnil s tím, že termíny jsou obsazeny. Tato situace je porušením práva na soudní a jinou právní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a porušením směrnice Rady 2003/86 ES a čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Žalobkyně proto požádala o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti podle § 169 odst. 14 zákona č. 320/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen zákon o pobytu cizinců), přitom upozornila zastupitelský úřad za právní názor uvedený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2011, čj. 9 Aps 6/2010 a na stanovisko veřejného ochránce práv ze dne 17. 8. 2011 adresované ministroví zahraničních věcí.

Správní orgán prvního stupně se však uvedenou argumentací vůbec nezabýval a ani žalovaný nesjednal nápravu a tím bylo pokračováno v porušení práv žalobkyně na podání a projednání žádosti a na rodinný život.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že postup prvoinstančního orgánu spočívající v zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2011 č. j. 9 Aps 6/2010-16.

K druhému žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že systém Visa Point je organizačním opatřením, pomocí něhož je transparentním způsobem zabezpečován spravedlivý a rovný přístup všech potenciálních žadatelů k podávání žádostí o vízum či pobyt, a který současně slouží k zajištění důstojného komfortu těchto žadatelů při jejich podávání za podmínek objektivně limitovaného personálního obsazení relevantních zastupitelských úřadů.

Při vytváření tohoto systému hrály roli dva faktory. Jde o počet konzulárních pracovníků působících na jednotlivých zastupitelských úřadech a počet žadatelů, kteří na zastupitelském úřadě žádost podávají. Pokud počet podávaných žádostí neúměrně převyšuje kapacitní možnosti zastupitelských úřadů, je naprosto nezbytné zavést organizační opatření, které se s obdobným problémem vypořádá. Jde tak v podstatě o internetový rezervační systém elektronických úředních hodin. Pojem a obsah úředních hodin správního úřadu není správním řádem upraven. Neexistuje zákonná úprava úředních hodin. Je-li zákonem stanovena povinnost podat žádost osobně na zastupitelském úřadě, lze ji vykonat pouze v úředních hodinách. Postrádají-li úřední hodiny jako takové úpravu ve správním řádu, pak jejich struktura není obecně závazným předpisem upravena a je v pravomoci správního úřadu.

V případě zastupitelského úřadu v Hanoji jsou úřední hodiny stanoveny pro všechny pracovní dny od 9 do 12 hodin a od 14 do 15 hodin. Pro jednotlivé úkony v rámci výkonu

konzulárních funkcí jsou úřední hodiny rozděleny. Úřední hodiny jsou nastaveny tak, aby přinášely rovnoměrné a spravedlivé pokrytí pro všechny účely podávaných žádostí a umožňovaly plnění i dalších funkcí, zejména všech konzulárních funkcí, které zastupitelský úřad musí zajišťovat.

Z uvedených důvodů není možno shledat, že by automatizované objednávání žadatelů, kterým je podání žádosti v rámci úředních hodin, bylo v rozporu se zásadou legality dle ustanovení § 2 odst. 1 správního řádu. Pokud by tomu tak skutečně bylo, pak by nemožnost osobního přístupu jednotlivce na jakýkoliv správní úřad mimo tímto úřadem určené úřední hodiny mohla být shledána nezákonnou a v rozporu s právními předpisy. Díky systému Visa Point má tedy objednaný žadatel zaručen přístup na zastupitelský úřad v rezervovaném termínu, aniž by byl mimo zastupitelský úřad na veřejném prostranství cizího státu, kam pravomoci českého úřadu nesahají, vystaven riziku, že se kvůli „organizované“ frontě vůbec ke vstupu do objektu zastupitelského úřadu nedostane, jako tomu bylo v minulosti. Systém Visa Point byl zaveden v roce 2009 a registrace se stala fakticky nutnou až ode dne 31. 12. 2010, kdy nabyla účinnosti novela zákona o pobytu cizinců, která do ustanovení § 169 odst. 14 zavedla osobní formu podání žádosti na zastupitelském úřadě. Množství provedených registrací a v návaznosti na ně podaných žádostí dokumentuje, že registrace v systému Visa Point je možná a že uvedený systém je funkční.

Žalovaný odmítá, že by v jeho rozhodovací činnosti nebyl zohledněn žalobkyní zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu. Zastupitelský úřad v odůvodnění svého rozhodnutí se zabýval skutečností, že žadatelka nezdůvodnila, proč je osobní podání žádosti pro ni takovou zátěží, která je důvodem pro absenci osobní přítomnosti při podání žádosti. Žalovaný zastává názor, že osobní přítomnost žadatele při podání žádosti je základním předpokladem přijetí žádosti dle zákona o pobytu cizinců a zároveň je významným nástrojem pro detekci pokusů o nelegální migraci. Plošná rezignace na zákonný požadavek osobní přítomnosti, a to z důvodu v zásadě nemajícího vazbu na osobní poměry potenciálního žadatele ze strany zastupitelských úřadů by zcela popírala smysl zavedení takového požadavku do vízového procesu. Umožnění výjimky je v zákoně o pobytu cizinců zakotveno, musí se však i nadále jednat o opatření výjimečné, které se bude odvíjet od individualizovaných podmínek konkrétního případu žadatele.

Žalobkyně podala k tomuto vyjádření stručnou repliku, ve které zopakovala, že až do současnosti systém Visa Point registraci k podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny občanům Vietnamu fakticky neumožňuje a tím jim brání v podání žádosti. Prominutí požadavku na osobní podání žádosti se tedy ukázalo jako jediná cesta, jak žádost o pobyt podat a dosáhnout sloučení rodiny.

Ze správního spisu byly zjištěny následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti:

Žádostí ze dne 23. 11. 2011 žalobkyně požádala o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem sloučení rodiny. V průvodním dopise k této žádosti uvedla, že žádá o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti podle § 169 odst. 14 zákona o pobytu cizinců. K tomu uvedla, že se opakovaně pokoušela registrovat k osobnímu podání žádosti v systému Visa Point, ale systém nikdy registraci neumožnil s tím, že termíny jsou obsazeny.

Velvyslanectví České republiky v Hanoji žalobkyni připsal ze dne 13. 3. 2012, čj. 5087/2012-HANOI-II sdělilo, že žalobkyně neprokázala, že osobní podání žádosti je pro ni

nepriměřenou zátěží. Žádost o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti tak nebyla shledána opodstatněnou a její další projednávání je bezpředmětné.

Příkazem ze dne 30. 5. 2012, čj. 303551/2012-KKM, Ministerstvo zahraničních věcí podle § 80 odst. 4 písm. a) správního řádu z podnětu žalobkyně zastupitelskému úřadu v Hanoji přikázalo, aby ve lhůtě 15 dnů vydalo rozhodnutí ve věci.

Rozhodnutím Velvyslanectví České republiky v Hanoji ze dne 4. 6. 2012, čj. 1226/2012, bylo řízení o žádosti žalobkyně v podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu zastaveno pro zjevnou bezpředmětnost.

V odůvodnění tohoto rozhodnutí správní orgán uvedl, že neúspěšné pokusy o sjednání termínu podání nejsou způsobilé být důvodem pro kladné posouzení žádosti o upuštění od osobní přítomnosti při podání žádosti. Žalobkyně tak dostatečně nezdůvodnila, proč osobní podání žádosti pro ni je takovou nepřiměřenou zátěží, která je důvodná pro absenci osobní přítomnosti při podání žádosti.

Žalobkyně podala proti tomuto rozhodnutí rozklad, ve kterém uvedla, že má pochybnost o tom, zda systém Visa Point vůbec nějaké volné termíny pro občany Vietnamu skutečně nabízí. Když se pokusila tuto skutečnost zjistit, bylo jí sděleno, že informace o tom, zda systém Visa Point skutečně nějaké volné termíny nabízí, jsou tajné, jelikož se jedná o prostředek k regulaci velikosti vietnamské komunity v České republice. Tyto informace zdůvodňují nemožnost osobního podání žádosti.

O rozkladu bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím ministra zahraničních věcí ze dne 3. 10. 2012, čj. 306689/2012-KKM, a to tak, že rozklad byl zamítnut. V odůvodnění tohoto rozhodnutí ministr zahraničních věcí uvedl, že neúspěšné pokusy o sjednání termínu podání žádosti podle § 170 odst. 2 zákona o pobytu cizinců nejsou bez dalšího individualizovaného zdůvodnění způsobilé být důvodem pro kladné posouzení žádosti o upuštění od osobní přítomnosti. Takové zdůvodnění žádosti žalovaný postrádá jak v původním podání žalobkyně ze dne 23. 11. 2011, tak i v rozkladu ze dne 25. 6. 2012. Je přitom na žadateli, aby zastupitelskému úřadu odůvodnil, proto osobní podání žádosti pro něj samotného je skutečně takovou nepřiměřenou zátěží.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. O věci přitom rozhodl bez jednání, neboť s tím oba účastníci řízení souhlasili, resp. nevyslovili ve stanovené lhůtě nesouhlas.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Městský soud v Praze se nejprve zabýval námitkou žalobkyně, podle níž nebyly splněny zákonné podmínky pro zastavení řízení, tj. pro to, aby se správní orgány její žádosti vůbec věcně nezabývaly.

Orgány žalovaného vycházely ze závěrů uvedených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2011, čj. 9 Aps 6/2010-106 (publikován pod č. 2387/2011 Sb. NSS). V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud mj. uvedl: *Na tomto místě je tedy možné shrnout, že žádost o udělení víza lze podat i jinou formou než osobně, přičemž limity pro tyto jiné formy podání jsou dány jednak § 37 odst. 4 správního řádu a jednak tím, že se musí jednat o odůvodněné případy ve smyslu § 170 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a proto je třeba takové podání žádosti o udělení víza spojit s výslovnou žádostí o posouzení možnosti prominutí osobního podání. Doručením takové žádosti zastupitelskému úřadu je pak zahájeno*

řízení o udělení víza, které příslušný orgán zastaví podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu; půjde o žádost sice řádně podanou, ale v důsledku následného rozhodnutí zastupitelského úřadu zjevně bezpředmětnou.

Uvedené závěry jsou nicméně v částečném rozporu s předchozí judikaturou Nejvyššího správního soudu, která se k ust. § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu vztahuje. V rozsudku ze dne 14. 10. 2010, čj. 5 As 62/2009-68 (publikován pod č. 2176/2011 Sb. NSS), Nejvyšší správní soud uvedl:

K zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu se již Městský soud v Praze vyjádřil v jiném svém rozhodnutí, a to v rozsudku ze dne 30. 3. 2009, č. j. 10 Ca 15/2009 - 49, v němž rovněž v souvislosti s žádostí o povolení k pobytu (byť přechodnému) rodinného příslušníka občana EU městský soud konstatoval: „Soud dále přisvědčuje žalobkyni v tom, že správní orgány aplikovaly ustanovení § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, aniž pro to byl v daném případě důvod. Výraz „žádost se stala zjevně bezpředmětnou“ znamená, že toto ustanovení dopadá pouze na případy, kdy v průběhu řízení o žádosti dojde k takové změně skutkových nebo právních okolností, že žádost, která v době jejího podání nebyla bezpředmětná, se bezpředmětnou stane. „Bespředmětnost“ je nutno vnímat jako stav, kdy jakýmkoli rozhodnutím o žádosti, ať už kladným nebo záporným, nedojde k žádné změně v právním postavení žalobkyně. V tomto případě by se mohlo jednat např. o situaci, kdy by se žalobkyně stala státní občankou České republiky, protože v takovém případě by mohla již na základě tohoto faktu na území ČR pobývat, ať už by správní orgány o její žádosti o povolení k přechodnému pobytu rozhodly jakkoli. ... (I) kdyby skutečně bylo v průběhu řízení zjištěno, že dcera žalobkyně pozbyla oprávnění pobývat na území ČR (např. proto, že přestala být občanem EU), nestala by se tím žádost žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu zjevně bezpředmětnou. I za této situace by totiž byly správní orgány povinny žádost žalobkyně věcně projednat a výsledkem řízení by nejspíše bylo zamítnutí této žádosti pro nesplnění podmínek pro udělení povolení přechodnému pobytu. Bespředmětnost žádosti totiž nelze zaměňovat s její právní nepřípustností (§ 66 odst. 1 písm. b/ správního řádu), ani s nesplněním podmínek pro vyhovění žádosti.“

S touto argumentací se Nejvyšší správní soud ztotožňuje a doplňuje, že názor vyslovený městským soudem v citovaném rozhodnutí koresponduje s judikaturou Nejvyššího správního soudu k dalšímu možnému důvodu pro zastavení řízení o žádosti, kterým je městským soudem zmiňovaná zjevná právní nepřípustnost žádosti podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu. V tomto ohledu je možné poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2008, č. j. 2 As 74/2007 - 55, publikovaný pod č. 1633/2008 Sb. NSS: „Nejvyšší správní soud uvádí, že „zjevná právní nepřípustnost“ představuje neurčitý právní pojem, který je však nutno vykládat restriktivním způsobem. Podle ustanovení § 45 odst. 3 správního řádu totiž takovou žádost správní orgán neprojednává a řízení zastaví. Z důvodu ochrany práv účastníků řízení je proto možno k tomuto způsobu rozhodnutí přikročit jen tehdy, jestliže je skutečně již na první pohled zřejmé, že žádosti nelze vyhovět. To znamená, že tato nepřípustnost musí být patrna již ze samotné žádosti, nikoliv teprve z výsledků dalšího dokazování či zjišťování. Komentář ke správnímu řádu (J. Vedral: Správní řád – komentář, Polygon, 2006, str. 315 a násl.) jako příklady zjevné právní nepřípustnosti uvádí např. situaci, kdy o přiznání oprávnění vázaného na dosažení určitého věku žádá osoba, která této hranice nedosáhla, příp. žádost o přiznání určitého oprávnění, které může získat toliko právnická osoba, podá osoba fyzická. „Smyslem tohoto ustanovení je to, aby se takovou žádostí, u které je zcela zjevné, že jí nemůže být vyhověno, neboť to právní úprava neumožňuje, správní orgán nemusel po věcné stránce zabývat, neboť by to bylo zjevně bezpředmětné a výsledek řízení by byl naprosto stejný... Žádost může být kvalifikována jako zjevně nepřípustná, pokud při jejím posuzování nebude správní orgán muset uplatňovat

správní uvážení, resp. vykládat neurčité právní pojmy. V takovém případě by podle ustanovení § 45 odst. 3 postupovat nešlo a správní orgán by musel žádost posuzovat meritorně a teprve na základě proběhlého správního řízení ji případně zamítnout rozhodnutím podle § 67 odst. 1.“

Obdobně restriktivně je třeba posuzovat i důvod uvedený v § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, tedy situaci, kdy se žádost stane zjevně bezpředmětnou, neboť i v tomto případě správní orgán zastaví řízení, aniž by o žádosti účastníka řízení meritorně rozhodl. Nejvyšší správní soud tedy souhlasí s právním názorem vyjádřeným městským soudem v citovaném rozhodnutí sp. zn. 10 Ca 15/2009, že důvod pro zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu je dán tehdy, pokud v průběhu řízení o žádosti dojde k takové změně okolností, že rozhodnutí správního orgánu o žádosti již nebude mít pro žadatele význam, např. v situaci, kdy žadatel o některé z povolení k pobytu na území ČR posléze získá státní občanství ČR.

Obdobně odvolací orgán podle § 90 odst. 4 ve spojení s § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu odvoláním napadené rozhodnutí zruší a řízení zastaví jen tehdy, zjistí-li po té, co mu byl předán spis k rozhodnutí o odvolání, takovou okolnost způsobující zjevnou bezpředmětnost žádosti a nedospěje-li zároveň k závěru, že jiné rozhodnutí o odvolání může mít význam pro náhradu škody nebo pro právní nástupce účastníků. (konec citace)

Je zjevné, že projednávaný případ nespadá pod případy „bepředmětnosti“ vymezené posléze citovaným rozhodnutím Nejvyššího správního soudu, neboť i poté, co zastupitelský úřad neupustil od podmínky osobního podání žádosti, stále má žádost pro žalobkyni význam a není z jejího hlediska bezpředmětná – pokud by jí bylo vyhověno, získala by možnost pobývat na území České republiky, kterou nyní nemá. Je sice zjevné, že její žádosti zastupitelský úřad nevyhoví, nestala se však bezpředmětnou.

Řízení není možno zastavit ani podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu, neboť fakt, že žádosti nemůže být vyhověno, není skutečností zřejmou z podané žádosti „na první pohled“, ale skutečností vyplývající ze správní úvahy zastupitelského úřadu, zda od podmínky osobního podání žádosti upustí či nikoli. Podle druhého ze shora citovaných rozhodnutí NSS tak nejsou splněny podmínky pro to, aby o žádosti nemuselo být věcně rozhodováno.

Zdejší soud je tak postaven do situace, kdy nemůže rozhodnout, aniž by se dostal do rozporu s jedním ze shora citovaných rozsudků Nejvyššího správního soudu, přičemž oba byly publikovány ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Zdejší soud přitom dospěl k závěru, že pádnější důvody pro odchýlení se od názorů vyslovených Nejvyšším správním soudem lze nalézt u prvního ze zmiňovaných rozsudků, a to navzdory tomu, že případ, který jím byl řešen, byl nyní projednávanému případu po právní stránce více podobný. Je totiž třeba vnímat, že zásadní otázkou, která byly řešena prvním z citovaných rozsudků, byla otázka, zda vůbec má být o žádosti podané jinak než osobně rozhodováno v případě, kdy zastupitelský úřad od podmínky osobního podání žádosti neupustí. Nosnou myšlenkou tohoto rozsudku je tedy závěr, že v takovém případě má být vydáno správní rozhodnutí se všemi náležitostmi dle správního řádu, proti kterému bude možno bránit se odvoláním a následně případně též správní žalobou. V případě řešeném oním rozsudkem totiž zastupitelský úřad toliko připsal žadateli sdělit, že žádost o vízum žadateli vrací a žádné rozhodnutí o žádosti nevydal. Rozsudek tedy nedává primárně odpověď na otázku, jak má být o žádosti rozhodnuto, ale že má být o žádosti rozhodnuto. S podmínkami aplikace ust. § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu vymezenými posléze zmiňovaným rozsudkem se přitom tento rozsudek nijak nevypořádává, byť byl vydán později – závěr, že řízení o žádosti má být zastaveno dle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, se tu objevuje bez bližšího zdůvodnění.

Zdejší soud tedy dospěl k závěru, že podmínky pro zastavení řízení nebyly v daném případě splněny, a že o žádosti mělo být věcně rozhodnuto. Za této situace se již nemohl zabývat dalšími žalobními námitkami, jimiž žalobce fakticky míří do věcného posouzení žádosti, které však správní orgány dosud neprovedly. Proto soud zrušil jak žalobou napadené rozhodnutí o rozkladu, tak i prvoinstanční rozhodnutí zastupitelského úřadu, neboť obě rozhodnutí trpí stejnou vadou.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobě vyhověl a napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Právním názorem, který soud vyslovil v tomto rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Žalobkyně měla se svojí žalobou úspěch a náleží jí proto náhrada důvodně vynaložených a prokázaných nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Tyto náklady spočívají v nákladech souvisejících se zastoupením advokátem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů za 2 úkony právní služby po 2100 Kč (za převzetí věci a sepsí žaloby), a jeden právní úkon po 3100 Kč, a 3 režijní paušály po 300 Kč. Celkem tedy činí náklady na právní zastoupení 8.200 Kč. K tomu se připočítává daň z přidané hodnoty ve výši 21 %, jíž je advokátka žalobkyně plátcem, ve výši 1722 Kč. Další náklady představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč. Proto soud přiznal žalobkyni právo na náhradu nákladů řízení ve výši 12.922 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 22. srpna 2014

JUDr. Ing. Viera Horčicová
předsedkyně senátu